

Arrest

nr. 177 708 van 14 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Sri Lankaanse nationaliteit, bent u van Tamil origine en bent u afkomstig uit Kilinochchi. In het jaar 1993 ontheemde u omwille van de oorlogssituatie samen met uw ouders naar Puttalam. U woonde er in Sillapam. Aangezien dit een Singalees gebied is, spreekt u vloeiend de Singalese taal. U studeerde twee jaar aan de landbouwschool te Kandy. Van het jaar 2008 tot het jaar 2011 werkte u voor het bedrijf "KMN Aqua services" in Puttalam. U was er werkzaam in het laboratorium. Op 23 december 2009 huwde u met N.E. (O.V. nummer X; C.G. nummer 15/12586). Naar aanleiding van uw huwelijk met N.E., bezocht de lokale politie u en uw ouders thuis. Zij stelden vragen over N.E. naar aanleiding van zijn job bij een buitenlandse ontmijningsorganisatie. Toen enkele collega's van uw echtgenoot werden ontvoerd en ook gedood, besloot uw echtgenoot uit vrees om zijn veiligheid Sri Lanka te verlaten. Uw echtgenoot vertrok in maart 2010 richting Europa. Hij

vroeg er asiel aan in Italië en werd erkend als vluchteling. Na het vertrek van uw echtgenoot werd u enkele malen ondervraagd door het Sri Lankaanse "C.I.D." ("Criminal Investigation Department") over de verblijfplaats van uw echtgenoot en zijn connectie met het "L.T.T.E." (Liberation Tigers of Tamil Eelam). In kader van de procedure tot gezinshereniging reisde u uw echtgenoot achterna in september 2011. U was in het bezit van uw Sri Lankaanse paspoort. U woonde samen met uw echtgenoot in het Italiaanse Lecce, waar uw echtgenoot in een pizzeria werkte en een supermarkt uitbaatte. U werkte niet in Italië. Op 23 december 2013 beviel u in Italië van uw dochter. Toen uw echtgenoot vijf maanden voor uw vertrek uit Italië, in moeilijkheden kwam met enkele lokale maffiosi; vreesde u voor de veiligheid van uw echtgenoot. Enkele leden van de maffia eisten grote sommen geld, die uw echtgenoot niet kon betalen. Uw echtgenoot diende klacht in bij de politie, maar dit haalde niets uit. Via de tante van uw echtgenoot in Lecce, werd er werk beloofd aan uw echtgenoot in België. Jullie besloten naar België te reizen. U arriveerde hier samen met uw echtgenoot op 5 april 2015. Op 8 april 2015 dienden jullie beiden een asielaanvraag in. U beviel in België van uw zoon op 11 juni 2015. Ter staving van uw asielaanvraag legde u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), de Italiaanse verblijfskaart van uw echtgenoot verkregen op basis van asiel, een Italiaanse ziekteverzekeringsbewijs van uw dochter, een vertaling uw Sri Lankaanse geboorteakte, de geboorteakte van uw echtgenoot en een vertaling daarvan, het Sri Lankaanse rijbewijs van uw echtgenoot, het werkpasje bij het "FSD" ("Swiss Foundation for Mine Action") van uw echtgenoot en enkele certificaten van het "FSD", enkele foto's met betrekking tot het werk van uw echtgenoot bij het "FSD", een brief van het "FSD" aangaande de dienst van uw echtgenoot, uw huwelijksakte en een vertaling ervan, de geboorteakte van uw echtgenoot, Sri Lankaanse diploma's, schoolrapporten en puntenlijsten, brieven van "KMN Aqua services" (uw Sri Lankaanse werkgever) en een krantenartikel.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u niet de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van nonrefoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan Italië voor u beschouwd worden als 'eerste land van asiel.'

Op grond van uw verklaringen en deze van uw echtgenoot evenals op grond van de stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw echtgenoot in maart 2010 naar Italië reisde en er de status van vluchteling werd toegekend nadat hij een asielaanvraag indiende. Anderhalf jaar later vervoegde u uw echtgenoot Ehamparan N.E. in Italië op basis van de procedure van gezinshereniging. U verkreeg van de Italiaanse overheid een verblijfsvergunning dat u jaarlijks hernieuwde. U genoot aldus bescherming van de Italiaanse overheid. U bent immers gehuwd met een door de Italiaanse overheid erkende vluchteling. U haalde aan nooit een eigen asielaanvraag te hebben ingediend. U zag er de noodzaak niet van in omdat u toch al beschikte over een verblijfsvergunning, zo verklaarde u. Deze gaf u, zoals u ook toegaf op het CGVS, het recht om in Italië te verblijven (zie CGVS, p.5).

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Italië te verlaten te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

U haalde aanvankelijk tijdens uw gehoor op het CGVS aan louter een asielaanvraag te hebben ingediend in België omdat de job die uw echtgenoot hier beloofd was niet doorging. Hieruit blijkt dat uw asielaanvraag en deze van uw echtgenoot hoofdzakelijk gebaseerd zijn op economische motieven die geen band bezitten met de criteria zoals bepaald in het vluchtelingenverdrag, noch enige band vertonen met het lopen van een risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin kan uit uw verklaring dat het niet mogelijk is om terug te keren naar Italië omdat u en uw echtgenoot geen geld meer hebben en er evenmin nog over een woning beschikken,

geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees ten aanzien van Italië, het land dat in uw hoofde als eerste land van asiel kan worden beschouwd, hoeft te koesteren (zie p.7).

Wanneer het CGVS u verdere vragen stelt om welke redenen u Italië verlaten hebt, verklaart u plots dat u het land verliet omwille van de problemen die uw echtgenoot er kende met de maffia. Onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in uw asielrelaas verhinderen echter dat hier enig geloof aan kan worden gehecht. Zo slaagde u er niet in toe te lichten of de mannen die geld van uw echtgenoot eisten al dan niet daadwerkelijk tot de maffia behoorden. U baseerde deze bewering enkel op de verklaringen van uw echtgenoot (zie p.8). U weet niet wie de leden van de maffia waren die uw echtgenoot bedreigden. U bleef voorts ook het antwoord schuldig op de door het CGVS gestelde vraag informatie te verstrekken over deze maffialeden. Dat uw echtgenoot het beter kan vertellen, vergoelijkt uw onwetendheid niet daar u uw asielmotieven grotendeels baseert op de problemen van uw echtgenoot met enkele lokale maffia. Uw vage kennis over de mensen voor wie u en uw echtgenoot op de vlucht sloegen uit Italië, komt weinig doorleefd en niet aannemelijk over. De geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de maffia in Italië, komen verder in het gedrang daar blijkt dat uw verklaringen en deze van uw echtgenoot allerminst eensluidend kunnen worden genoemd. Uw echtgenoot verklaarde tijdens zijn gehoor aanvankelijk dat hij drie keer een aangifte deed bij de politie tegen de mannen die hem bedreigden, om even later in zijn gehoor te stellen dat het twee keer was dat hij een aangifte deed (zie gehoorverslag 15/12586, pp.7 en 14). U daarentegen beweerde dat het één of twee keer was dat uw man een aangifte bij de politie deed (p.9). U voegde eraan toe dat de Italiaanse politie uw echtgenoot een papier verstrekten inzake deze aangiftes, zodat u en uw echtgenoot deze aangiftes bij de politie naar aanleiding van uw moeilijkheden in Italië kunnen aantonen (p.9). Uw echtgenoot legde tijdens zijn gehoor op het CGVS hier echter geen enkel bewijsdocument van neer (zie CGVS, p.14).

Voor zover dit nog als relevant kan worden beschouwd aangezien uw problemen met leden van de lokale maffia in Italië bedrieglijk zijn gebleken, kon u evenmin toelichten waarom u en uw echtgenoot zich niet elders in Italië zouden kunnen vestigen om deze lokale moeilijkheden te vermijden. U stelde alleen maar dat er al werk was beloofd aan uw echtgenoot in België en dat hij hier meer zou kunnen verdienen dan in Italië (zie p.9). Wat weerom wijst op het feit dat uw komst naar België eerder gemaakt werd uit economische overwegingen. Dat u en uw echtgenoot geen kennissen bezitten in overige delen van Italië en uw echtgenoot om deze reden niet elders in een pizzeria kon gaan werken, kan evenmin als een gegronde reden worden beschouwd waarom u zich niet op een andere Italiaanse plek zou kunnen vestigen. U verklaarde nooit problemen te hebben gekend met de Italiaanse overheid noch met andere personen in Italië (pp.9 en 10).

Voorts dient gewezen te worden op het feit dat u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet alleen uw verblijf in Italië hebt verzwegen maar er ook over hebt gelogen. Geconfronteerd door de DVZ met het feit dat de controle van de vingerafdrukken van u echtgenoot in de centrale eenheid van Eurodac een positief resultaat opleverde, ontkent u dat uw echtgenoot zich voor het jaar 2015 al in Europa bevond. U ontkende dat uw echtgenoot ooit in Italië was (zie gehoorverslag DVZ, p.9). Hieruit kan worden afgeleid dat u initieel de intentie had de Belgische asieldiensten te misleiden aangaande uw verblijfsstatus in Italië. Van een asielzoeker kan echter worden verwacht dat deze van bij aanvang van zijn of haar asielprocedure waarachtige verklaringen aflegt aangaande zijn of haar asielmotieven. Dit hebt u niet gedaan.

Op basis van bovenstaande stelt het CGVS vast dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in Italië geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen.

Als gezinslid van een in Italië erkende vluchteling, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw status als gehuwde met een erkende vluchteling een verblijfsrecht met dezelfde duur als die van de persoon met wie u verenigd wordt en heeft u onder dezelfde voorwaarden als uw echtgenoot recht op toegang tot onderwijs, arbeid en beroepsopleiding. Bovendien hebt u na een verblijf van vijf jaar het recht op een zelfstandige verblijfstitel.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de vluchtelingenstatus en hun gezinsleden genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft als echtgenote van een erkende vluchteling een verblijfsrecht verkregen in Italië dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en deze van uw echtgenoot en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die het gezinslid is van een erkende vluchteling verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als

onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw verblijfstitel en deze van uw echtgenoot aldaar, zoals blijkt uit uw verklaringen.

De door u en uw echtgenoot voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uit deze stukken kan louter uw Sri Lankaanse identiteit, uw gezinssituatie en profiel worden afgeleid. De Italiaanse identiteitsdocumenten met betrekking tot uw gezinsleden die u voorlegde bevestigen enkel dat zij een verblijfsstatus kregen toegekend in Italië en er aldus een legaal verblijf hebben. U legde uw eigen Italiaanse verblijfsvergunning niet neer tijdens uw gehoor op het CGVS.

Het geheel van bovenstaande bevindingen indachtig moet dan ook besloten worden dat aan uw asielaanvraag geen positief gevolg kan worden gegeven.

Tot slot dient er te worden opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenoot N.E. (OV 8.048.794; CG 15/12586), door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie *Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 23 mei 2016 een schending aan van de motiveringsplicht en van de artikelen 1 en 2 (A) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoekster stelt dat zij Italië is ontvlucht *"door problemen die zij en haar echtgenoot ondervonden met de maffia, alsook door het feit dat haar echtgenoot in België meer werkgelegenheid heeft"*. Zij klaagt aan dat de commissaris-generaal *"stelt dat verzoekster Italië is ontvlucht vanwege socio-economische redenen, omdat de echtgenoot in België meer werkgelegenheid zou hebben"*, maar *"al de andere argumenten niet mee in overweging"* neemt.

Dat zij geen informatie kon geven omtrent de identiteit van de maffiosi die haar echtgenoot lastig vallen, voert zij aan dat de maffiosi zichzelf niet bekend maken voor zij mensen komen bedreigen. Zij vraagt zich tevens af: *"Hoe kan verzoekster nu meer informatie geven over de identiteit van deze mannen als haar partner ze zelf niet kent?!"*. Waar haar wordt verweten dat zij nagelaten heeft om verdere bescherming te zoeken, wijst zij erop dat haar echtgenoot een paar keer aangifte heeft gedaan bij de politie en dat *"zij al gedaan had wat kon!"*. Zij acht het voorts *"niet ondenkbaar dat de echtgenoot en zijn gezin zich zo snel mogelijk uit die situatie wilde verwijderen alvorens zijn gezin nog meer gevaar zou lopen zoals in het land van herkomst"*, temeer gezien hij een werkaanbieding had in België.

Volgens verzoekster is Italië niet het eerste land van asiel, gezien zij nooit asiel heeft aangevraagd in Italië en gezien zij de vrouw is *"van een erkend vluchteling in Europa en heeft dus een zeer ernstig element om asiel te vragen"*. Zij gaat niet akkoord met de stelling dat zij geen wettig belang zou hebben om een asielaanvraag in te dienen *"louter en alleen omdat zij al een verblijfstitel heeft bekommen in het land vanwaar haar vrees uit voortstamt"*.

Verzoekster voert een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) aan, gezien *"de situatie in Italië is nog steeds zeer gevaarlijk met betrekking tot de maffia en de Italiaanse autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen"* en *"door de toestroom van vluchtelingen wordt het zeer moeilijk om de nodige bescherming te bieden"*. Zij klaagt aan *"dat verwerende partij de situatie in Italië wat betreft de maffia niet heeft onderzocht!"*.

Verzoekster meent dat zij een persoonlijke vervolging riskeert en dat het onmogelijk is de bescherming van haar land in te roepen.

Verzoekster meent dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt *"waarom verzoekster ook niet de subsidiaire bescherming kan worden toegekend"*, terwijl *"indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of zij eventueel in*

aanmerking komt voor subsidiaire bescherming". Zij stelt dat *"beide statuten dienen onderzocht te worden en gemotiveerd te worden!"* en dat *"zij dan ook de subsidiaire bescherming nodig heeft"*.

Verzoekster merkt op dat haar *"eveneens asiel gevraagd heeft en dat hij op dezelfde dag een beslissing gekregen heeft maar wel een beslissing van niet-inoverwegingname"*. Zij acht dit *"onbegrijpelijk aangezien dit kan leiden tot compleet tegenstrijdige beslissingen"*, terwijl zij *"de echtgenote is van een erkend vluchteling die hier voor het eerst asiel vraagt en dus zeker belangrijke argumenten heeft om asiel te bekomen"*. Zij wijst erop dat haar echtgenoot *"alleen een annulatieberoep tot uw raad kan richten en dus verplicht is om apart beroep in te dienen terwijl dit volkomen verknochte zaken zijn, dit kan uiteraard leiden tot compleet andere beslissingen, het gaat hier over een gezin dat ook erkend wordt een gezin te zijn"*. Zij stelt voorts vast dat de bestreden beslissing verkeerdelijk vermeldt *"dat haar man ook een beslissing tot weigering tot weigering heeft gekregen"*, terwijl het een niet-inoverwegingname betreft. Hieruit kan volgens haar *"opnieuw afgeleid worden dat er een duidelijke fout in dit dossier is gemaakt"*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Voorop dient te worden gesteld dat verzoekster naar Italië vertrok in het kader van gezinshereniging en zij ook geen elementen aanreikt waaruit zou moeten blijken dat zij in haar land van herkomst een vrees heeft voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar echtgenoot in maart 2010 naar Italië reisde en er de status van vluchteling werd toegekend nadat hij een asielaanvraag indiende.

Anderhalf jaar later vervoegde verzoekster haar echtgenoot N.E. in Italië op basis van de procedure van gezinshereniging. Zij verkreeg een verblijfsvergunning van de Italiaanse overheid dat zij jaarlijks

hernieuwde. Volgens haar verklaringen diende zij nooit een eigen asielaanvraag in omdat haar verblijfsvergunning haar het recht gaf om in Italië te verblijven (gehoor, p. 5).

2.4. Dienaangaande wordt gewezen op artikel 4, 5° van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied (BS 22 augustus 2013), dat het artikel 48/5 van Vreemdelingenwet aanvulde met § 4, luidend als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.” (eigen onderlijning)

De parlementaire voorbereidingen inzake voormeld artikel stellen omtrent het begrip “reële bescherming”: *“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.”* (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p.12).

2.5. Verzoekster verklaarde dat zij in Italië over een familievisum beschikte dat zij elk jaar diende te verlengen (*“familievisum ik moet dat elk jaar verlengen bij de commune.”*; gehoor, p. 5). Gelet op haar status als gehuwde met een erkende vluchteling heeft verzoekster, overeenkomstig EU-wetgeving, een verblijfsrecht met dezelfde duur als die van de persoon met wie zij verenigd wordt, alsook recht op toegang tot onderwijs, arbeid en beroepsopleiding onder dezelfde voorwaarden als haar echtgenoot. Verzoekster zelf maakte enkel melding van een taalbarrière en haar zwangerschappen als reden waarom zij niet werkte (*“nee ik werkte daar niet ik kreeg geen werk en taal barricade en na 8 maanden een miskraam gehad, 5 maanden later was ik zwanger van mijn dochter, en zo kon ik niet werken.”*; gehoor, p. 4). Na een verblijf van vijf jaar - verzoekster reisde naar Italië in september 2011 - heeft zij bovendien het recht op een zelfstandige verblijfstitel. Ten slotte kan er niet worden ingezien waarom verzoekster niet terug tot Italië zou worden toegelaten, minstens maakt zij hiervan geen enkele melding. De stelling in het verzoekschrift dat verzoekster nooit asiel heeft aangevraagd in Italië en dat zij de vrouw is *“van een erkend vluchteling in Europa en heeft dus een zeer ernstig element om asiel te vragen”* doet geen afbreuk aan het bovenstaande te meer nu niet wordt aangetoond dat verzoekster niet alsnog in de mogelijkheid is om in Italië asiel aan te vragen indien ze meent in haar land van herkomst vervolgd te zijn. Echter uit de vaststelling dat verzoekster gedurende bijna vijf jaar naliet in Italië internationale bescherming aan te vragen kan worden afgeleid dat ze meent hieraan geen nood te hebben en aldus geen vrees heeft voor vervolging in Sri Lanka. Verzoekster steunt haar asielaanvraag geheel op de problemen in Italië.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekster evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet ten aanzien van Italië aantoonde. Zo verklaarde verzoekster op het Commissariaat-generaal aanvankelijk dat zij en haar echtgenoot Italië verlieten *“omdat iemand beloofde dat hij man hier aan werk zou helpen maar dat gebeurde niet ik was hoogzwanger zonder geld en woning terugkeren naar Italië was niet meer mogelijk. Daarom vroegen we asiel aan.”* (gehoor, p. 7). Nogmaals gevraagd waarom zij niet kan terugkeren naar Italië, antwoordde zij: *“naar Italië daar hebben we geen woning meer ik maakte me zorgen over man hij kwam in Italië in problemen toen ik hier eenmaal aankwam man kreeg geen werk en ik kreeg ziektes hoge bloeddruk ik was 7 maanden zwanger. Om die reden asiel; geen huis, geen werk en geen geld en mijn man had vrees. Ik had een kindje in mijn arm en kindje in mijn buik.”* (gehoor, p. 7). Pas toen er verder werd doorgevraagd over waarom het gezin zo plots is vertrokken, maakte verzoekster melding van de problemen van haar man met maffialeden (gehoor, p. 8). Over deze maffialeden legde verzoekster enkel vage verklaringen af (gehoor, p. 8-9). Haar stelling dat haar man *“een of twee keer”* aangifte deed bij de politie strookt dan weer niet met de verklaringen van haar echtgenoot, die eerst beweerde drie keer klacht te hebben ingediend en vervolgens stelde twee keer aangifte te hebben gedaan (gehoor echtgenoot, p. 7, 14). Ook het feit dat verzoekster beweerde dat haar echtgenoot deze aangiftes kan aantonen (*“man heeft daarvan een papier bij zich en kan u de datum zien.”*; gehoor, p. 9), maar dat haar echtgenoot heeft nagelaten een dergelijk document neer te leggen, ondermijnt de geloofwaardigheid van de beweerde

problemen in Italië. Verder bracht verzoekster geen overtuigende elementen aan waarom zij en haar echtgenoot zich niet elders in Italië kunnen vestigen, om aan de beweerde problemen met de maffia te kunnen ontkomen (gehoor, p. 9). Dat *“die persoon vertelde dat hij voor man in pizzeria werk zou vinden en dat hij beter kan verdienen daarom kwamen we juist naar België”* zijn slechts economische redenen en *“dat we in andere stad geen kennis of bekenden hadden”* is evenmin een gegronde argument om zich dan maar in een vreemd land te vestigen. Ten slotte blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster bij de aanvang van haar asielprocedure haar verblijf in Italië heeft verzwegen en dat zij ook ontkende dat haar echtgenoot ooit in Italië was (verklaring DVZ, vraag 22-24). Hieruit kan slechts worden afgeleid dat verzoekster bekend was met de eventuele obstakels binnen de Schengenzone. Dat verzoekster daarop leugenachtige verklaringen aflegde tast haar gehele geloofwaardigheid aan en doet tevens vermoeden dat verzoekster meende dat haar ware relaas en verblijf in Italië geen aanleiding zouden geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.7. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“de situatie in Italië is nog steeds zeer gevaarlijk met betrekking tot de maffia en de Italiaanse autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen”* en *“door de toestroom van vluchtelingen wordt het zeer moeilijk om de nodige bescherming te bieden”*, kan een verwijzing naar de algemene situatie in het eerste land van asiel - zonder enige objectieve stukken hieromtrent neer te leggen - niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in dat land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het bovenstaande, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Dat *“verwerende partij de situatie in Italië wat betreft de maffia niet heeft onderzocht!”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, is niet dienstig gezien geen geloof wordt gehecht aan de problemen van verzoeksters echtgenoot met de maffia. Dienaangaande wijst de Raad erop dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker rust en dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006). Echter verzoekster haalde aanvankelijk tijdens haar gehoor op het CGVS aan louter een asielaanvraag te hebben ingediend in België haar echtgenoot een baan aangeboden gekregen had in België, doch de belofte werd achteraf niet waargemaakt. Hieruit blijkt dat verzoeksters komst naar België hoofdzakelijk gebaseerd is op economische motieven

2.8. In het verzoekschrift wordt nog aangeklaagd dat haar echtgenoot *“eveneens asiel gevraagd heeft en dat hij op dezelfde dag een beslissing gekregen heeft maar wel een beslissing van niet-inoverwegingname”* en dat haar echtgenoot *“alleen een annulatieberoep tot uw raad kan richten en dus verplicht is om apart beroep in te dienen terwijl dit volkomen verknochte zaken zijn , dit kan uiteraard leiden tot compleet andere beslissingen, het gaat hier over een gezin dat ook erkend wordt een gezin te zijn”*. De Raad ziet echter niet in hoe verzoekster meent te zijn benadeeld door de individuele beoordeling ten gronde van haar asielrelaas, door de behandeling van haar beroep in volle rechtsmacht bij de Raad of door het feit dat haar beroep niet samen behandeld wordt met het beroep tegen de niet-inoverwegingname van haar echtgenoot die reeds internationale bescherming geniet in Italië. Verzoekster toont evenmin aan hoe de materiële vergissing in de bestreden beslissing - waar vermeld wordt *“dat haar man ook een beslissing tot weigering tot weigering heeft gekregen”*, terwijl het een niet-inoverwegingname betreft - afbreuk doet aan de beoordeling van haar asielaanvraag en de inhoudelijke motieven in de bestreden beslissing, temeer gezien zij kennelijk op de hoogte is van de aard en de motieven van de beslissing die genomen werd in hoofde van haar echtgenoot.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.10. Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade

bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.11. Het verzoekschrift voert aan dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt “*waarom verzoekster ook niet de subsidiaire bescherming kan worden toegekend*”, terwijl “*indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of zij eventueel in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*”. Echter uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.12. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.13. Verzoekster voert evenmin concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Italië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.14. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.15. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.16. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK